

Druhá kapitola

1

Raven přešel Soho Square a přes Oxford Street zamířil do Charlotte Street, kapesník na rtu. Bylo to nebezpečné, ale ne tolik jako stavět zaječí pysk na odív. Zabočil doleva a pak doprava do úzké uličky, pokřikovaly tam na sebe prsaté ženské v zástěře a několik podmračených dětí prozkoumávalo odpadky z chodníku. Zastavil se u vchodu s mosaznou tabulkou: MUDr. Alfred Yogel, druhé patro, první patro Severoamerická zubolékařská společnost. Vyšel nahoru a zazvonil. Zdola byla cítit vařená zelenina, na zed' kdosi tužkou načmáral nahé poprsí.

Otevřela mu osoba v plášti zdravotní sestry, ženská zlé vrásčité tváře, šedivé vlasy neučesané. Plášť potřeboval vyprat, byl pokrytý mastnými skvrnami a něčím, co vypadalo jako stopy krve nebo jódu. Ostře čpěla chemikáliemi a dezinfekcí. Uviděla, jak si Raven drží na ústech kapesník, a řekla: „Zubař je v prvním patře.“

„Chci mluvit s doktorem Yogelem.“

Podrobně, podezíravě si ho prohlédla, očima sjela po jeho tmavém kabátu. „Má práci.“

„Můžu počkat.“

Nad hlavou se jí ve špinavé chodbičce pohupovala holá žárovka. „Takhle pozdě obvykle pacienty nebere.“

„Zaplatím, když mě ještě vezme,“ řekl Raven. Zkoumala ho přesně stejným hodnotícím pohledem jako vyhazovač v pokoutním nočním klubu. Pak řekla: „Tak pojdte dál.“ Šel za ní do čekárny. Stejná nahá žárovka, židle, kulatý dubový stůl pocákaný tmavým lakem. Zavřela ho tam a pak uslyšel, jak vedle zní její hlas. Mluvila a mluvila. Vzal do ruky jediný časopis, rok a půl staré Moderní bydlení a začal mechanicky číst: „Prázdné zdi jsou dnes velice oblíbené, někdy stačí třeba jen jeden obraz jako nezbytný barevný prvek...“

Sestra otevřela dveře a mávla rukou. „Tak vás vezme.“ Doktor Yogel si myl ruce v umyvadle zabudovaném do zdi za dlouhým žlutým stolem a otočným křesílkem. Kromě kuchyňské židle, vitríny a dlouhé pohovky v místnosti nebyl žádný další nábytek. Vlasy měl černé jako uhel, vypadalo to, že si je barví, a nebylo jich moc, v tenkých pramíncích je měl přilípnuté k hlavě. Když se otočil, objevila se baculatá, tvrdá, žoviální tvář, rty měl silné a smyslné. Řekl: „Tak co pro vás můžeme udělat?“ Vypadalo to, že je zvyklý zabývat se spíš ženami než muži. Sestra stála přísně za ním a čekala.

Raven odtáhl kapesník. Řekl: „Můžete rychle udělat něco s tím rtem?“

Doktor Yogel k němu přišel a dloubl mu do rtu malým tučným ukazováčkem. „Já nejsem chirurg.“

Raven řekl: „Můžu zaplatit.“

Doktor Yogel namítl: „Tohle je práce pro chirurga. Já vůbec takové věci nedělám.“

„To já vím,“ odpověděl Raven a zachytil rychlý záblesk pohledu mezi sestrou a doktorem. Doktor Yogel mu ret po obou stranách nadzvedl. Neměl úplně čisté nehty. Opatrně si Ravena prohlížel a pak řekl: „Když přijdete zítra v deset...“ Trochu z něho táhl koňak.

„Ne,“ odmítl Raven. „Chci, abyste to udělal teď hned.“

„Deset liber,“ vyhrkl doktor Yogel.

„V pořádku.“

„Hotově.“

„Mám je s sebou.“

Doktor Yogel si sedl ke stolu. „Tak když mi řeknete jméno...“

„Moje jméno nepotřebujete vědět.“

Doktor Yogel vydechl: „Nějaké jméno...“

„Tak teda Chumley.“

„CHOLMO...“

„Ne. Napište CHUMLEY.“

Doktor Yogel vyplnil proužek papíru a podal ho sestře. Vyšla ven a zavřela za sebou. Doktor Yogel přešel k vitríně a vzal podnos se skalpely. Raven řekl: „Je tu málo světla.“

„Jsem na to zvyklý,“ odpověděl doktor Yogel. „Mám dobré oči.“ Ale když zvedl skalpel ke světlu, trásla se mu nepatrně ruka. Tiše řekl: „Tak se položte na pohovku, kamaráde.“

Raven si lehl. Řekl: „Znal jsem jednu holku, co u vás byla. Nějaká Pageová. Že prý jste jí to provedl skvěle.“

Doktor Yogel odpověděl: „Neměla by o tom mluvit.“

„Kdepak,“ řekl Raven, „na mě se můžete spolehnout. Když se mnou někdo jedná férově, tak ho neshodím.“ Doktor Yogel vyndal z vitríny bedničku velkou jako přenosný gramofon a donesl ji k pohovce. Vytáhl dlouhou hadici a masku. Pousmál se a pravil: „Na anesteziologa u nás nemáme, kamaráde.“

„Moment,“ vyštěkl Raven, „žádná narkóza, žádný plyn.“

„Bez toho by to bolelo, kamaráde,“ blížil se doktor Yogel s maskou, „pekelně by to bolelo.“

Raven si sedl a masku odstrčil. „Ani za nic,“ řekl, „plyn ne. Nikdy jsem neměl narkózu. Zatím jsem nikdy neomdlel. Radši se dívám, co se děje.“

Doktor Yogel se shovívavě usmál a škádlivě Ravana zatahal za ret. „Radši si na to zvykněte, kamaráde. Za den za dva budeme zplynovaní všichni.“

„Jak to?“

„No tak, vypadá to na válku, nebo snad ne?“ mlel doktor Yogel, zatímco natahoval hadici a jemně a neúprosně točil knoflíky. „Srbové nemůžou jen tak zastřelit ministra obrany a myslet si, že jim to projde. Itálie do toho půjde. A Francouzi se taky rozhoupávají. Do týdne do toho spadneme i my.“

Raven tápal: „A to všechno jen kvůli tomu, že nějaký dědek...“ Vysvětlil: „Nečet jsem noviny.“

„Takhle vědět to dřív,“ konverzoval doktor Yogel a připravoval si plynovou bombičku, „nasekal bych na zbrojař-

ských akcích celé jmění. Kamaráde, ty stouply bleskem až do stropu. Tak, a teď se pěkně položte. Bude to mžik." Znovu se přiblížil s maskou v ruce. „Jen se musíte hezky zhluboka nadechnout, kamaráde.“

Raven mu ruku odstrčil. „Už jsem říkal, že nechci narkózu. Rozumíte! Klidně můžete řezat, jak je vám libo, ale žádný plyn, žádná narkóza.“

„Nehloupněte, kamaráde,“ říkal doktor Yogel. „Bude to bolet.“ Vrátil se k vitríně a znovu vzal do ruky nůž, ale ruka se mu třásla ještě víc než předtím. Z něčeho měl strach. A pak Raven od vedle zaslechl slabounké cinknutí, jako když se zvedne sluchátko telefonu. Vyskočil z lehátka. Byla tam zima až hrůza, ale doktor Yogel se potil. Stál u vitríny, skalpel v ruce, neschopný slova. Raven sykl: „Ticho. Nic neříkejte.“ Vtrhl do dveří, a taky že ano, v tmavé předsíně stála sestra se sluchátkem u ucha. Raven si stoupl stranou, aby si je mohl pohlídat oba. „Položte to,“ zavrčel. Sestra sluchátko položila a pozorovala ho jedovatýma očkami bez stopy svědomí. Zuřivě vycedil: „Ty podrazácká...“ A pak: „Mám sto chutí vás oba odprásknout.“

„Kamaráde,“ sípl doktor Yogel, „kamaráde. Vy to nechápete.“ Ale sestra neřekla nic. V tomhle partnerství měla veškerou odvahu ona, byla otrlá z dlouhých let nezákonností a z nejednoho úmrtí. Raven řekl: „Jděte od toho telefonu.“ Vzal doktoru Yogelovi skalpel z ruky a začal lámat a řezat drát telefonu. Dotklo se ho něco, co ještě neznal: na jazyku mu koktal pocit křivdy. Tohle jsou lidi jeho druhu, za hranicemi zákona. Podruhé v jednom dnu ho zradil někdo mimo zákon. Odjakživa byl sám, ale nikdy tak sám jako teď. Telefonní drát povolil. Nechtěl už říct ani slovo, bál se, že by ho vztek přemohl a že by začal střílet. Na střílení nebyla ta pravá chvíle. Šel dolů v temné osamělosti duše, kapesník na obličej, když z obchůdku s rádií na rohu ulice uslyšel: „Pozor, naléhavé hlášení...“ Stejný hlas ho sledoval po ulici z otevřených oken malých chudíčkových bytů, povznesený, nezúčastněný hlas z každého domu: „Scotland

Yard pátrá po muži jménem James Raven. Stáří asi dvacet osm let. Nápadné poznávací znamení: rozštěpený ret, takzvaný zaječí pysk. Výška mírně nadprůměrná. Naposledy byl viděn v tmavém plášti a černém plstěném klobouku. Jakoukoli informaci, která by vedla k jeho zatčení...“ Raven se od hlasu vzdaloval, vyšel do hustého provozu na Oxford Street a vydal se jižním směrem.

Až příliš mnoho věcí nechápal: ta válka, co o ní všichni mluví, proč ho podrazili. Chtěl najít Cholmondeleyho. Na Cholmondeleyem nezáleží, ten dělá jen, co se mu rozkáže, ale kdyby našel Cholmondeleyho, mohl by z něho vymáčkout... Byl uštvaný, na útěku, zoufale sám, nesl v sobě pocit velké křivdy a zároveň zvláštní hrdosti. Šel po Charing Cross Road, kolem obchodů s deskami a obchodů s gumovým zbožím a nadouval se pýchou: nakonec, začít válku, jako to teď dělá on, to chce opravdového muže.

Neměl ponětí, kde Cholmondeley bydlí, měl jen jedinou stopu: adresu, na kterou dostává poštu. Napadlo ho, že by přece jen mohla být jistá šance ho zastihnout, když si pohlídá obchůdek, kam mu chodí dopisy: nepatrná šance, ale přece jen o něco větší, teď když se mu povedlo uniknout. Všude už to vysílali, teď to bude ve večernících, Cholmondeley se možná bude chtít na čas někam uklidit a je jistá možnost, že než zmizí, vyzvedne si ještě dopisy. To ovšem záleží na tom, jestli tu adresu používá i pro jiné dopisy než jen pro ty od Ravena. Ravenovi by se ani nesnilo, že by to vůbec bylo možné, kdyby Cholmondeley nebyl trouba. Člověk s ním nemusel zase sníst tolik zmrzliny, aby to zjistil.

Obchod byl v postranní uličce, přímo naproti divadlu. Byla to jediná malinká místnůstka a prodávali tam věci na úrovni Zábavných filmových historek a Rozmarných příběhů. Měli pařížské pohlednice v zalepených obálkách, americké a francouzské magazíny a knížečky o flagelantství v papírových obalech, za které uhrovitý mladík nebo jeho sestra, podle toho, kdo zrovna v obchodě byl, bral dvacet šilinků, a patnáct vám vrátil, když jste knihu přinesli zpátky.